

KBr

Flama'24

KBr Fundación MAPFRE
Barcelona

KBr Flama'24

Dates: 08 d'octubre de 2024-26 de gener de 2025

Adreça: KBr Fundación MAPFRE

Avinguda del Litoral, núm. 30, 08005 Barcelona

Col·laboren: Idep Barcelona, IEFC, Elisava-Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona, Serra i Abella

Comissària: Carolina Ciuti

Imatges en alta resolució: https://noticias.fundacionmapfre.org/wp-content/uploads/2024/10/Imagenes_AltaFlama.zip

Comunicación Fundación MAPFRE
Cristina Bisbal Delgado
665430356
Mcbisb1@fundacionmapfre.org

L'EXPOSICIÓ

El projecte anual KBr Flama es concep i posa en marxa el 2021 com a expressió de l'interès de la Fundació MAPFRE per donar suport al talent dels que emprenen una dedicació professional a la fotografia, després d'haver acabat la formació acadèmica. Idep Barcelona, IEFC, Elisava, Facultad de Diseño e Ingeniería de Barcelona, y Serra i Abella són les institucions que, amb la seva generosa implicació, fan possible aquest projecte.

Amb Flama'24 la iniciativa arriba aquest any a la seva quarta edició i presenta els treballs de **laura aranda lavado** (Granollers, 1994), **Estefania Bedmar** (Cerdanyola del Vallès, 1989), **Malu Reigal** (Murcia, 1992), **Alain Rojas Pastor** (Esplugues de Llobregat, 1987), seleccionats gràcies un jurat format, en aquesta ocasió, per Carles Guerra, Silvia Omedes i Arianna Rinaldo.

A través de diferents processos creatius que abasten la fotografia analògica i digital, el revelat experimental, la manipulació d'imatges d'arxiu i el vídeo, els treballs seleccionats exploren la memòria dels territoris i dels objectes, l'herència familiar i també el propi llenguatge de la fotografia des d'un punt de vista autoetnogràfic.

El recorregut comença amb *En el patio de mi casa*, on Estefania Bedmar explora la resignificació dels espais públics com a espais privats i afectius, a partir d'un estudi sobre l'antic abocador de Can Planes. Segueix amb *Yo también quise ser Robert Capa, pero no hacer sus fotos*, projecte en què laura aranda lavado explora la seva relació amb el mitjà fotogràfic, recopilant i editant imatges del seu arxiu personal. En canvi, a *Pan, pijo y habas*, Malu Reigal reflexiona entorn dels mandats familiars i les relacions d'afecte que es generen en la dimensió masculinitzada de la cria i l'ensinistrament de coloms de competició. Per acabar, *Vestigia*, d'Alain Rojas Pastor, s'enfoca en els objectes com a vehicles de records i emocions, i planteja una reflexió sobre conceptes com la memòria, la pèrdua i el pas del temps.

laura aranda lavado. *Yo también quise ser Robert Capa, pero no hacer sus fotos*

El projecte deriva d'una conversa introspectiva de l'artista amb si mateixa, en què explora les seves reflexions i contradiccions entorn del mitjà fotogràfic. L'autora concep la disciplina com un teixit impossible de desfer, on es troben i dialoguen experiències visuals, emocions i especulacions. Aquesta exploració es fonamenta en la metodologia de l'autoetnografia, un mètode d'investigació social que pren com a punt de partida una anàlisi sistemàtica de l'experiència personal amb la finalitat d'entendre l'experiència cultural compartida.

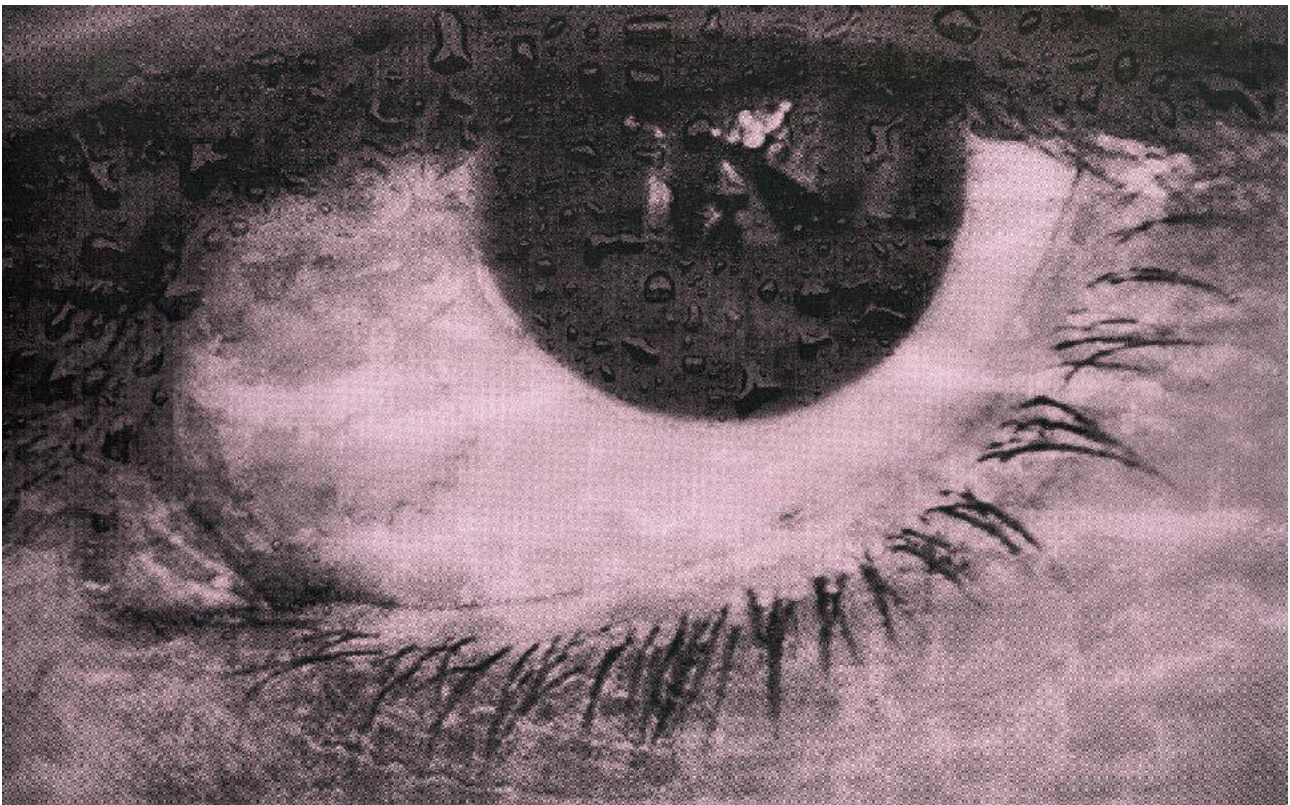
Com a resultat d'aquest procés, l'autora ha creat una sèrie d'«artefactes-eines»: entre elles, el foto-assaig format per quinze imatges i la manta teixida a ganxet que formen part de la proposta expositiva.

Les quinze fotografies que componen l'assaig visual provenen de l'arxiu fotogràfic que l'artista ha anat creat al llarg dels darrers vint anys. El procés de recuperació d'aquestes imatges esdevé així un procés de reapropiació material i conceptual. Cadascuna està

impresa a una tinta sobre papers de diferents colors, un fet que busca trencar amb l'estètica clàssica de la fotografia, que sol positivar sobre blanc.

Així, Yo también quise ser Robert Capa, pero no hacer sus fotos constitueix un viatge tant íntim com universal, un estudi entorn dels límits i les possibilitats de la fotografia com a diari personal, eina especulativa i document social.

laura aranda lavado (Granollers, Barcelona, 1994) es gradua en Antropologia Social i Cultural per la Universitat de Barcelona el 2020, després d'haver obtingut el títol de tècnica superior en Gràfica Publicitària per l'EMAD La Garriga-Escola d'Art i Disseny l'any 2015, i d'haver fet el curs de Fotografia documental i fotoperiodisme a Grisart el 2016. El 2023 completa el curs de postgrau en Fotografia, Creació i Reflexió de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC).

Estefania Bedmar. *En el patio de mi casa*

FDavant de la casa de l'autora hi ha l'antic abocador de Can Planes, a Cerdanyola del Vallès (Barcelona), un territori de divuit hectàrees, equivalent a la superfície d'uns vint camps de futbol. Encara que es va clausurar oficialment a la dècada del 1970, mai no es va dur a terme cap descontaminació controlada del subsol. En comptes d'això, es va cobrir amb tones de terra i es van deixar els residus tòxics enterrats.

En aquesta perifèria de Cerdanyola, que té forma de monticle, l'entorn és aparentment hostil, amb vegetació descontrolada, aridesa i tubs que sobresurten de terra. Tot i això, per a l'autora aquest lloc té un significat especial: és on va créixer, va passejar amb el gos, va compartir confidències amb amigues i va viure moments memorables amb els seus primers amors.

En aquest sentit, el projecte explora la resignificació i l'apropiació dels espais públics com a espais privats i domèstics, i la paradoxa dels vincles emocionals i físics amb la llar familiar a mesura que ens fem grans.

El treball incorpora diversos procediments formals i expressius, com l'ús de carrets experimentals i malmesos, el velat accidental o la fotografia d'arxiu, tant digital com analògica. Aquests elements no solament responen a una necessitat íntima de l'autora d'explorar la dualitat entre pertinença i desafecció, sinó també a la seva intenció d'evocar la degradació i la toxicitat de l'abocador.

Estefania Bedmar (Cerdanyola del Vallès, Barcelona, 1989) obté, el 2012, la llicenciatura en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona, on posteriorment cursa un postgrau en Fotoperiodisme. Completa la seva formació a les escoles barcelonines El Observatorio (curs Fotografia Documental d'Autor) i Fuga (curs Comissariat i Muntatge d'Exposicions), com també a l'Escola d'Art i Superior de Disseny Serra i Abella de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona), on es gradua en Fotografia.

Malu Reigal. *Pan, pijo y habas*

Pan, pijo y habas és un projecte fotogràfic que neix d'un marc familiar propi. El treball es desenvolupa entorn de les relacions d'afecte que es produeixen en un context perifèric radicalment masculinitzat on es fa cria i ensinistrament de coloms de competició. La connexió de l'artista amb aquesta pràctica prové d'una tradició que va començar amb el seu avi i que un dia va continuar el tiet.

Aquestes relacions de cures són processos apresos que, en el cas dels homes, estan molt condicionats socialment per un entorn en què els ritus i els valors heretats han definit una identitat col·lectiva homogènia. Sota aquesta realitat, la necessitat de trobar-se dins del grup és quelcom primitiu: pertànyer i trobar l'espai propi, ser un en constant adaptació al medi.

Així, el projecte planteja considerar i mesurar les tensions entre l'elecció i el mandat estudiant les línies desdibuixades que separen cuidar i criar, estimar i posseir, heretar i assumir. Prova de suscitar una reflexió entorn dels vincles: quina és la relació dels homes amb el seu entorn, amb les seves arrels, amb els ocells i amb ells mateixos?

Malu Reigal (Murcia, 1992) es gradua en Arquitectura per la Universidad Politécnica de Cartagena l'any 2019. El 2021 obté un màster en Fotografia i Disseny a SHIFTA Elisava-Escola Online de Creadors Digitals. El 2022 rep la Beca Lens Escuela de Artes Visuales de Madrid per cursar en aquesta escola el Màster Online en Creació Fotogràfica MAPA.

ALAIN ROJAS PASTOR. *Vestigia*

Vestigia explora la connexió íntima que establim amb els objectes que acumulem al llarg de la vida. Mitjançant fotografies de relíquies personals de la mare de l'autor i les històries que les acompanyen, aquesta sèrie il·lustra com els objectes poden esdevenir portadors de records i d'emocions i serveixen de ponts cap al passat.

Aquí, cada relíquia representa un vincle físic entre persones, llocs i experiències que van deixar una empremta indeleble en la vida de la mare de Rojas Pastor, des de restes biològiques com els cordons umbilicals dels seus fills, fins a una ploma de periquito que

evoca el record d'un avortament. També s'inclouen objectes quotidians, com un mocador amb l'aroma de la seva mare, una pinta que encara conté restes de cuir cabellut i flors seques juntament amb les copes d'un brindis de comiat.

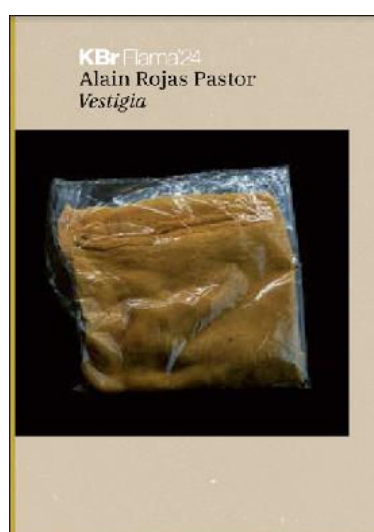
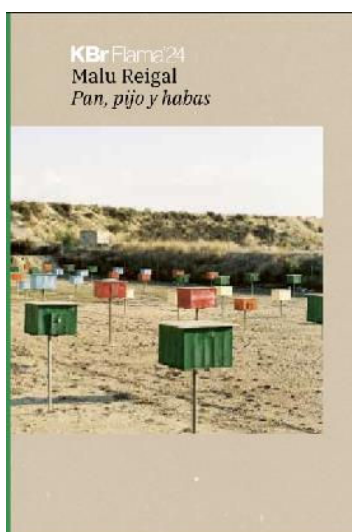
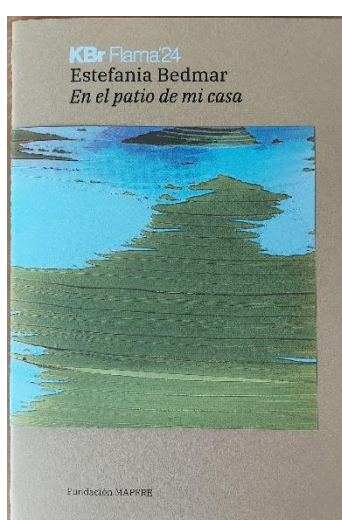
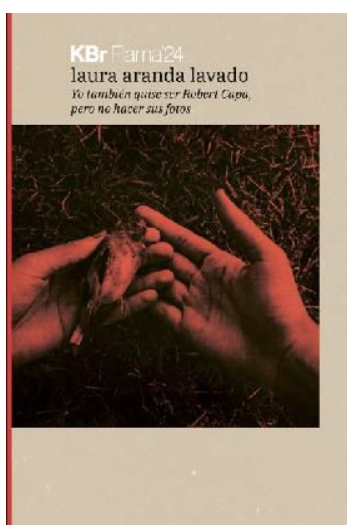
Així mateix, Vestigia tracta temes universals com la memòria, la pèrdua, la vida, la mort, la connexió humana, el temps i la immortalitat. El projecte juga amb la polisèmia de la paraula «immortalitzar», transformant-se en una proposta recursiva, una mena de matrioixca que posa sobre la taula el significat profund que hi ha darrere de cada objecte.

Alain Rojas Pastor (Esplugues de Llobregat, Barcelona, 1987) es gradua, el 2019, en Multimèdia per la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), fet que marca el seu compromís amb les arts visuals. Més endavant, cursa un màster sobre Vídeo i Fotografia Documental a l'Escola Superior d'Imatge i Disseny (Idep Barcelona) el 2021-2022.

PUBLICACIONES

Seguint la línia editorial establerta en les edicions anteriors de KBr Flama, cadascun dels quatre treballs presents a la mostra té el seu propi llibre, compost per una selecció d'imatges acompanyades de textos en edició bilingüe castellà i català. El disseny ha estat realitzat per gràfica futura. Les quatre publicacions integren el catàleg de KBr Flama'43, per la qual cosa es venen conjuntament.

XARXES SOCIALS

<https://kbr.fundacionmapfre.org/>
@KBrfmapfre #KBrFlama2024
@KBrfmapfre #KBrFlama2024
[facebook.com/fundacionmapfrecultura](https://www.facebook.com/fundacionmapfrecultura)

ESCOLES I FAMÍLIES

Fundación MAPFRE duu a terme el programa “Quan la fotografia és art”, creat per proporcionar a joves i nens un senzill però sòlid conjunt de coneixements per:

- Reconèixer la naturalesa múltiple de la imatge fotogràfica (obra d'art, testimoni documental, memòria personal...).
- Descobrir i entendre'n els conceptes bàsics per identificar i apreciar-ne els valors artístics.
- Emprar la fotografia com a eina per expressar –i compartir– emocions i idees.
- Proporcionar les nocions essencials per analitzar el sentit de les imatges i d'aquesta manera poder procedir amb criteri a l'hora d'interpretar-les i generar-les.

El programa inclou visites-taller per a escoles i famílies, com també continguts descarregables en línia per familiaritzar-se fàcilment, a l'aula o a casa, amb els conceptes que permeten entendre i, sobretot, gaudir de la fotografia.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

Avinguda del Litoral, 30
08005 Barcelona
infokbr@fundacionmapfre.org
Tel.: +34 93 272 31 80
<https://kbr.fundacionmapfre.org>

Horari general:

1 d'abril - 30 de setembre
Dilluns (excepte festius): tancat.
De dimarts a diumenge (i festius): de les 11 a les 20 h.
Darrer accés: 30 minuts abans del tancament.
La sala es comença a desocupar 10 minuts abans del tancament.

1 d'octubre - 31 de març
Dilluns (excepte festius): tancat.

De dimarts a diumenge (i festius): de les 11 a les 19 h.

Darrer accés: 30 minuts abans del tancament.

La sala es comença desocupar 10 minuts abans del tancament.

Audioguies:

Disponibles en castellà, anglès i català. Format en línia, accessible amb el mòbil.

Disponible també en dispositiu auditiu, que es pot obtenir a la sala (segons disponibilitat).